

Početak

Glasno zatvorivši knjigu, položila sam glavu na njene korice i odahnula. Stotine riječi su mi se vrzmale po glavi i sudarale jedna s drugom. Ustala sam sa stolice protežući se i posegnula za ručkom prozora. Otvorivši ga, zrake zalazećeg sunca boje meda su obasjale kutove moje sobe. Sve je bilo ispunjeno mirisom svježeg pokošene trave i tek procvjetalog drveta magnolije. Rani početak proljeća je prodro duboko u sva drveća, ptičja gnijezda, latice cvijeća, čestice oblaka i plavetnilo neba. Kvartovima su odjekivali dječji glasovi i pjev ptica. Priroda se ponovno budila nakon hladnih dana zatrpanih snijegom.

Otvorivši vrata terase, zapahnuo me jak nalet povjetarca. Protrljala sam oči i džemperom ogrnula ramena. Sjedeći u fotelji na rubu balkona, primijetila sam da je svuda po pločicama prašnjavo, suho lišće. Po sebi je imalo šupljine koje su me podsjećale na pukotine u staklu. Pomno razgledajući svaki list, u blizini sam začula klepet vrtlarskih škara. Obazrivo sam pogledala preko ruba ograde i u dvorištu ugledala susjedu, staricu iz moje ulice. Nosila je crvenu kecelju iz čijeg su dubokog džepa stršile kožne rukavice i na krajevima hrđava lopatica. Na glavi je imala šarenu maramu zvezanu tik iznad naboranog čela, a na nogama crne, gumene klompe. Drhtavim, ali i vještih rukama je držala ručke škara i pažljivo uređivala visoke, lisnate biljke. Poslije svakog reza bi joj se na licu pojavio osmijeh. Pored stopala joj je stajala bijela, limena kantica za vodu. Kapljice vode kojim je zalijevala rahlu zemlju su se, poput nebrušenih dijamanata, presijavale ispod sunčanih zraka.

Prolazili su sati, a baka je još uvijek naporno radila. Nakon što je obrezala bujno grmlje, odložila je škare u travu i sjela na mali tronožac uz živicu. Iz crvenog, platnenog cekera je izvadila prozirnu bočicu vode i žedno popila nekoliko gutljaja posmatrajući svježeg uređen dio vrta. Noć se polako spuštala, pa je uzela tronožac i pokupila stvari u ceker. Okrenuvši se, bacila je još jedan pogled na baštu. Pogrbljenih leđa i tananim koracima je skrenula iza ugla zgrade. Pijući čaj od kamilice ispod mjesečine, promatrala sam dvorište i stabljike koje je baka uređivala. Redovi grmlja su bili savršeno poravnani u ravnu liniju, nijedan list nije sezao van. Šarene, visoke hortenzije su poput ruku u

zagrljaju stabljikama obgrljivale jedna drugu i tako stvarale bujne cvjetne kugle. Gledajući, divila sam se rascvjetalim skulpturama oblikovanim spretnim rukama kroz čije je vene iskustvo kolalo kao topla krv. Zrak je bio sve hladniji, pa sam se uz cvokotanje zuba krišom vratila u sobu. Kazaljke su već otkucavale sitne sate. Ušuškana u toplinu kreveta, budna sam ležala u mraku sobe. Savjest mi nije dala spavati – razmišljala sam o baki iz dvorišta. Osjećala sam krivnju i teret na leđima. Ako budućnost pripada meni, kako će izgledati? Mogu li se izvući iz kolotečine bez kraja i napraviti promjenu? Čvrsto sam odlučila da sutra postupim drukčije.

Jutro je. Moj čvrsti san je prekinut glasnom melodijom alarma. Ustala sam iz mekane postelje i odlučno otišla spremati se. Dok sam gledala svoj odraz u ogledalu, ispunjavala me neopisiva želja da postanem promjena koju želim vidjeti u svijetu, ono što sam priželjkivala sinoć. Iz pećnice sam izvadila sinoć ispečene hrskave kekse s grožđicama i umotala ih u papirnu salvetu. Zavezala sam pertle, obukla jaknu i sišla u dvorište. Bez doručka ili jutarnjeg toplog pića. Želudac mi je bio ispunjen tremom i uzbuđenjem. Otvorivši kapiju dvorišta, ugledala sam zelenu livadu prekrivenu cvijećem, biljkama, žbunjem. Sve je izgledalo još ljepše nego jučer. Izdanci su bili prekriveni kapima proljetne rose, krošnje drveća su bile razgranate, latice cvjetova su bile širom otvorene i okrenute ka suncu... Sve me podsjećalo na bajku. Uzela sam dekicu i prostrla ju na mladu, blago zelenu travu. Sada je preostajalo čekanje. Čitala sam knjige, časopise, naslikala nekoliko prizora, napisala par pjesama. Susjede još nije bilo. Postajala sam nestrpljiva i zabrinuta. Razgledala sam ulice, prolaze, šetnice. Traga baki nigdje nije bilo. Beznadno sam se vratila u dvorište i sjela na dekicu. I, baš kad sam se spremala otići, u daljini sam vidjela siluetu. Bujne sijede kovrče, cecker u desnoj ruci, klompe na nogama... To mora da je ona! Oči su mi se istog trenutka ispunile sjajem. Ustala sam i otrčala u njenom smjeru. Ushićeno sam ju pozdravila i nabacila širok osmijeh na lice. Iako zatečenog i zbunjenog izraza lica, ljubazno me je pozdravila. Kožu su joj krasile staračke pjege i bore. Iz njenih čokoladno smeđih očiju su izbijale mudrost i zrelost. Oko vrata je nosila zlatni lančić s bakrenim cirkonima na cilindričnom privjesku. „Djevojčice, šta radiš ovdje?“, upitala me je. „Došla sam... došla sam pomoći“, odgovorila sam. „Jako lijepo od tebe“, odgovorila mi je, nasmiješivši se. Zajedno smo

došle do moje žute dekice po kojoj su bile razbacane raznobojne tempere, časopisi, knjige, zgužvan papir... „Pretpostavljam da je ovo tvoje“, rekla je baka uz smiješak. Klimnula sam glavom i hitro posegnula pospremiti nered. Znatiželjno me je pitala za ime, na što sam joj žustro pružajući ruku odgovorila: „O, naravno, oprostite mi na nepristojnosti. Zovem se Anja i živim u Vašem susjedstvu; odmah tu, blizu“, na što se nasmijala pogladivši me po glavi. „Jako lijepo ime“, odgovorila mi je blagim glasom. Ponudila sam ju keksima i toplom kavom iz termos boce. Saznala sam da se moja susjeda zove Azra i da se cvjećarstvom bavi od malih nogu. Iako posljednjih godina nije snažna i čila kao što je bila prije, nije odustala od svoje dugogodišnje ljubavi. „Na prvi pogled ovo dvorište izgleda kao sva ostala, ali za mene predstavlja oazu mira, bijeg od stvarnosti. Baš na ovoj zemlji sam provela sate i sate razmišljanja, maštanja i mozganja. Tu sam čula neke od najljepših zujanja pčela, strujanja vjetra kroz kore stabala, lepršanja leptirovih krila...“, govorila je sjetno. Nakon dugog razgovora i uživanja u rano proljetnom vjetru, bacile smo se na posao. Promatrala sam njene duge, spretne prste kako pedantno okopavaju zemlju, posipaju šljunak, čupaju korov. Uredile smo spiralne krošnje niskih čempresa, pepeljaste makadamske kocke, viseće keramičke saksije... Periferije dvorišta su bile ukrašene zajednički posađenim bijelim krizantemama, zidove obližnjih zgrada su prekrivali listovi zelenih penjačica, a blizu sive kapije je stajala visoka, glinena fontana za ptice. Sve je blistalo poput bisera. Međusobno smo si uputile poglede ispunjene srećom i zadovoljstvom. U tom trenutku sam shvatila da prijateljstvo ne zna za godine ako je istinsko. Sunce je već kretalo na počinak. Latice cvjetova su se skupljale ka tučku. Priroda je bila sve tiša. Čuli su se samo zborovi cvrčaka i naši glasovi. „Hvala ti što si mi pomogla danas. Drago mi je što postoji barem neko kome je stalo“, rekla je teta Azra. „Nadam se da će sutrašnjicu posjedovati ljudi poput tebe. To istinski želim svima nama“. Zahvaljujući joj se, čvrsto sam ju zagrlila. Njena je odjeća mirisala na lavandu i limunsku travu. Bila sam ponosna na sebe i dan koji sam doživjela. Znala sam da sam svojom malom gestom bila velika osoba u očima moje prijateljice. Shvatila sam da je za ispunjenost koju sam doživjela bila zaslužna dobrota koju sam tog dana proširila zrakom.

Bilo je vrijeme da se oprostim od svoje nove, stare prijateljice. Mahnuvši još jednom jedna drugoj, pokupila sam stvari i krenula kući. Teta Azra je istim, polaganim koracima, zamakla iza ugla i nestala u mraku. Došavši kući, istresla sam sitni šljunak iz obuće, oprala crnu zemlju s ruku i uzbuđena otišla prepričati roditeljima svoju malu avanturu. Baš kao što livade počinju cvjetati u proljeće, tako je počelo cvjetati i naše prijateljstvo. Cvijet po cvijet, drvo po drvo, riječ po riječ, dolina ispod sunca je polako, ali sigurno, postajala naše utočište.

A, na sredini tog zelenog podijuma, ispod stare breze ispucale kore, zaštićeno od vjetra i kiše, raslo je mlado stablo.

Anja Torbarac

OŠ „Sveti Franjo“ Tuzla VIII a